The Trembling Christian (TAMIL)

நடுங்கும் கிறிஸ்தவன்

R. ஸ்டான்லி, 1 ஜனவரி 2021

''தெய்வ பயம்'' எனும் கருத்து திருமறையெங்கும் ஓர் இழைபோல் ஓடுகிறது. இவ்விரு சொற்கள் பைபிளில் ஏறத்தாழ 100 முறை வருகின்றன. நமது முன்னோர்கள் போல நாம் அவ்வளவாய்த் தேவனுக்குப் பயப்படுவதில்லை. சமுதாயத்திலும் சபையிலும் உள்ள அனைத்துக் கேடுகளுக்கும் முக்கிய காரணம் தெய்வ பயம் இல்லாது போனதுதான். ''தெய்வ பயம்'' எனும் பதங்கள் பைபிளில் முதன்முதலாக ஆபிரகாமின் உதடுகளிலிருந்தே வருகின்றன. கேரார் எனுமிடத்தில் ஆபிரகாம் வசித்துவந்தபோது, சாராள் தனது சகோதரி என்று அங்குள்ளோரிடம் பொய் சொன்னார். அவளது அழகினால் கவரப்பட்ட மன்னன் அம்மாதுவைத் தனக்கென அழைத்துவரச் செய்தார். தேவனோ அம்மன்னனுக்குக் கனவில் தோன்றி, அப்பெண் ஆபிரகாமின் மனைவி என்று எச்சரித்தார். ஆபிரகாமை அம்மன்னன் அழைத்து, ''ஏன் இவ்விதம் செய்தீர்?'' என வினவியபோது, ''இவ்விடத்தில் **தெய்வ பயம்** இல்லையென்றும், என் மனைவியின் பொருட்டு என்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள் என்றும் நான் நினைத்தேன்'' என்று ஆபிரகாம் பதிலளித்தார் (ஆதி 20:11).

மனிதனது பாவ சுபாவம் குறித்து விவிலியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் மிகக் கசப்பானது ரோமர் 3:9-18தான். பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள பல வசனங்கள் இதில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. மனிதனது இவ்விதத் தீய வழிகளுக்கு முக்கிய காரணம், ''அவர்களுக்குத் **தெய்வ பயம்** இல்லை'' என்பதே (வச 18; சங் 36:1). தெய்வ பயம் இழக்கப்படுவதையே வேர் எனலாம்; பாவம் என்பது அதின் கனியாகும். *பரிசுத்தம், தொழுகை, திருவசனத் தியானம், ஊழியம்* மற்றும் *தலைமைத்துவம்* குறித்து நிறைய பிரசங்கங்களும் போதனைகளும் உண்டு. ஆனால் இப்பகுதிகளை மேலோட்டமாய்ப் பார்த்தாலும், இவையெல்லாம் தரக்குறைவாகவே இருக்கின்றன என்றே நாம் உணர்த்தப்படுவோம். தெய்வ பயத்தை நாம் தொலைத்துவிட்டதே இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம். தெய்வ பயத்துடன் நடுங்கும் கிறிஸ்தவனே வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவன் என்பதை அடுத்து வரும் பத்திகளில் காண்போம். The Trembling Christian is the Triumphant Christian!

1. பரிசுத்தம்

தேவனுக்கு விரோதமாய்ப் பாவம் செய்யாதபடித் தெய்வ பயம் நம்மைத் தடுக்கிறது. இதற்கு வேதத்தில் பழங்கால எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்று எகிப்திய மருத்துவச்சிகளாகும். வேலை வாங்கும் அதிகாரிகள் எவ்வளவுதான் இஸ்ரவேலரை ஒடுக்கினாலும், எண்ணிக்கையிலும் பலத்திலும் அவர்கள் அளவுக்குமீறிப் பெருகிக்கொண்டேயிருந்தனர். எனவே சிப்பிராள், பூவாள் என்ற தலைமைத் தாதிகளை மன்னர் அழைத்து, பிரசவத்தின்போதே ஆண் பிள்ளை என்றால் கொன்றுவிடச் சொன்னார் (யாத் 1:8-16). இப்பெண்மணிகளோ **''தேவனுக்குப் பயந்திருந்ததால்,''** அரசக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை (வச 17). தேவனுக்கு அவர்கள் இவ்விதம் பயந்து செயல்பட்டதால் அவர்களது குடும்பங்களை அவர் தழைக்கச் செய்தார் (வச 21).

இதைக் குறித்த திருமறைப் போதனை மிகவும் தெளிவு: நீதி 16:6, **''கர்த்தருக்குப் பயப்படுவதினால்** மனிதர் தீயதை விட்டு விலகுவர்.'' நீதிமொழிகள் புத்தகம் ஞானப் புத்தகம் என்றழைக்கப்படும். அதின் துவக்க வசனமொன்றைக் கவனியுங்கள்: 1:7, **''கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே** ஞானத்தின் ஆரம்பம்!'' தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் வருவது: ''தீயதை வெறுப்பதே **கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயம்**'' (8:13அ). இப்புத்தகத்தில் ''கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயம்'' என்பது 14 முறை வருகிறது. இது இல்லாவிடில் உடனே வருவது ''பெருமையும் அகந்தையும்தான்'' (வச 13ஆ). பெருமையும் அகந்தையுமுள்ளவன் தேவனுக்குமுன் நடுங்கமாட்டான். மன்னன் எசேக்கியாவின் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு மரணப்படுக்கையிலிருந்து தேவன் அவரை எழுப்பியபோது, அவர் தேவனிடம் வாக்குப்பண்ணியது:

''எனது ஆன்மாவிற்கு வந்திருந்த கசப்பை நினைத்துச் **சாந்தமாக, நிதானமாக**, என் வாழ்காலமெல்லாம் நடந்துகொள்வேன்.'' I will walk softly all my life. (ஏசா 38:1-5,15). தேவப் பிள்ளைகளாகிய நாம் தாழ்மையுடனும் நொறுங்குண்ட இருதயத்துடனும் தேவனுக்குமுன் நடுக்கத்துடன் நடந்துகொள்ளாவிடில், பாக்கியமான அந்நிலைக்குள் நம்மை எப்படிக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று தேவனுக்குத் தெரியும்! நமது தந்தை என்ற உரிமையுடன் ''அவரது பரிசுத்தத்தில் நாம் பங்குகொள்ளும்படி'' தேவன் நம்மைத் தண்டிக்கிறார். அவரது இவ்வித இடைபாடுகள் அவருக்குமுன் நாம் ''**அஞ்சி, அடங்கி**'' நடக்கவே வழிவகுக்கவேண்டும் (எபி 12:9,10).

தேவனது *நியாயத்தீர்ப்பு* குறித்த பயம் நமக்கு இல்லாமல் போனதாலேயே நாம் பாவத்தில் துணிந்து தொடர்கிறோம். பிரசங்கி 8:11, ''தீயச் செயல்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை விரைவில் அளிக்கப்படாததால், பொல்லாதவற்றைச் செய்வதற்கு மக்களது இருதயம் துணிகரம் கொண்டிருக்கிறது.'' பிரியமானவர்களே, தேவன் தாமதிப்பதால் அவர் தீயதை ஆமோதிக்கிறார் என்று தப்புக்கணக்கு போடாதிருப்போம். பவுலடியார் விடும் சவால் இதோ: ரோமர் 2:4, ''நீ மனந்திரும்பவேண்டுமென்றே தேவன் உன்னிடம் தயவு காட்டுகிறார் என்று உணராமல், அவரது தயவு, பொறுமை, நீடிய சாந்தம் ஆகியவற்றின் பெருக்கத்தை அவமதிக்கிறாயா?'' தேவனது இறுதியான நியாயத்தீர்ப்பானது அவிசுவாசிகளுக்குத்தான் என்று நாம் தவறாய் நினைத்திருக்கிறோம். ''**நாம் எல்லாரும்** கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்னர் நிற்கவேண்டும்'' என்று சற்றும் ஐயமின்றித் திருமறை நமக்குப் போதிக்கிறது (2 கொரி 5:10). ''**ஆண்டவருக்குமுன் அச்சம்**'' என்ற இதனை மனதிற்கொண்டே, அவரோடு ஒப்புரவாகும்படி மக்களை அப்போஸ்தலர் மன்றாடிக் கேட்டனர் (வச 11,20). தேவனது எதிர்கால நியாயத்தீர்ப்பு குறித்துப் பவுல் பேசியபோது, பெலிக்ஸ் போன்ற புறவின ஆட்சியரும் நடுநடுங்கிப்போனார் (அப் 24:25). நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் 29ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ள முதலாம் வசனத்தைவிட வேறே எதுவும் நமது செவிட்டுக் காதுகளுக்குள் உரக்கக் கத்த முடியாது: ''அடிக்கடி கடிந்துகொள்ளப்பட்டும் தன் பிடரியைக் கடினப் படுத்துகிறவன் சகாயமின்றிச் சடுதியில் நாசமடைவான்!''

தேவன் நம்முடன் செய்துள்ள புதிய உடன்படிக்கையில் தமது பரிசுத்தம் மற்றும் நீதியின் தரத்தைத் தளர்த்திவிடவில்லை. மாறாக, அவரது புனிதக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய நமக்கு உதவியாகப் புதிய இருதயத்தையும் புதிய ஆவியையும் நமக்குத் தந்து ஆசீர்வதித்துள்ளார். இதோ, அவரது வாக்கு: ''அவர்கள் என்னை விட்டு விலகிச் செல்லாதபடி, எனக்குப் பயப்படும் **பயத்தை** அவர்கள் இருதயத்தில் வைப்பேன்'' (எரே 32:40; எசேக் 36:26,27). மேலும் அவர் சொல்வது: ''அவர்களது அக்கிரமத்தை மன்னிப்பேன்; அவர்கள் பாவத்தை இனி நினைவில் வைக்கமாட்டேன்'' (எரே 31:34ஆ). தேவனது இந்தக் ''கிருபையைச்'' சாதகமாக்கிக்கொண்டு, நாம் அவருக்குமுன் காட்டவேண்டிய பயபக்தியை இழந்துவிடுகிறோம். ஆனால் திருப்பாடகனோ தேவனது மன்னிக்கும் அன்பினைத் தெளிவாகப் புரிந்திருந்தார்: சங்கீதம் 130:4, ''கர்த்தாவே, உமக்குப் **பயப்படும்படி** உம்மிடம் மன்னிப்பு உண்டு!''

நமது வாழ்வில் தெய்வ பயம் எப்பொழுதும் கூடிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். ''தனது பாவங்களை மறைக்கிறவன் வாழ்வடையமாட்டான்; அவற்றை அறிக்கை செய்து விட்டுவிடுகிறவனோ இரக்கம் பெறுவான்'' என்ற நீதிமொழிகள் 28:13ஆம் வசனம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அறிக்கை செய்த பாவங்களை விட்டுவிடுவது எப்படி என்று நமக்குப் போதிக்கும் அடுத்த வசனத்தைக் கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறோம்: ''எப்பொழுதும் **பயந்திருக்கிறவன்** பாக்கியவான்; தனது இருதயத்தைக் கடினப் படுத்துகிறவனோ தீங்கில் விழுவான்'' (வச 14). தேவனுக்குமுன் எப்பொழுதும் நடுங்கி வாழ்வதின் பாக்கியம்தான் என்னே! தேவனது அனைத்துக் குணாதிசயங்களிலும் நமது மனதில் தலையோங்கி நிற்கவேண்டியது அவரது பரிசுத்தமே. முன்னறிவிப்புகள், அற்புதங்கள் போன்றவையெல்லாம் பிற மார்க்கங்களிலும் உண்டு. ஆனால், திருவிவிலியத்தின் தேவன் மட்டுமே முற்றிலும் பரிசுத்தமானவர்! ''சேனைகளின் கர்த்தர் பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர்'' என்ற விண்ணகப் பாடலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தீர்க்கன் ஏசாயா எவ்விதம் **நடுங்கினார்** என்பதைக் கவனியுங்கள். தேவாலய வாசல் நிலைகளின் அடித்தளங்களே

-- 3

ஆடிப்போயின! (ஏசா 6:3-5). தேவனது பரிசுத்தத்தைக் குறித்த நமது அறிவின் அளவுக்குத் தக்கபடியே நாம் அவருக்குப் பயப்படும் பயமும் இருக்கும்.

பின்மாற்றத்திற்கு மாற்றுமருந்து தெய்வ பயமே. எபிரெயர் நிருப ஆக்கியோன் நமக்கு அறிவுறுத்துவது: ‘‘அவரது இளைப்பாறுதலில் நுழைவதற்கான வாக்குத்தத்தம் நமக்கு இருக்கிறபடியால், உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாது பின்வாங்கிப்போனவன் என்று ஆகிவிடாதபடிப் **பயந்திருப்போம்**’’ (எபி 4:1). ‘‘விசுவாசத்தினால் நீதிமான் பிழைப்பான்; ஒருவன் பின்வாங்கிப்போனால் அவன்மீது என் ஆன்மா பிரியமாயிராது’’ என்ற திருவார்த்தையை நமக்கு நினைவுபடுத்தி, அவர் மேலும் நம்மை எச்சரிப்பது: ‘‘ஜீவனுள்ள தேவனது கைகளில் விழுவது பயங்கரமாயிருக்குமே!’’ (10:31,38). நீங்கள் ஒருவேளை பின்மாற்றம் அடைந்திருந்தால், உங்கள் மனவருத்தம் போதுமான அளவு ஆழ்ந்ததாகவும், உங்கள் மனந் திரும்புதல் போதுமான அளவு நிசமானதாகவும் இருக்கின்றனவா என்று நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். அப்பொழுதுதான் ‘‘நேர்மை காட்ட எத்துணை ஆவல்! எத்துணை உள்ளக் கொதிப்பு! எத்துணை **அச்சம்!** எத்துணை ஏக்கம்! எத்துணை ஆர்வம்!’’ என்பவையெல்லாம் உங்களுடையதாகும் (2 கொரி 7:9-11). பிலிப்பியர் நிருபம் என்பது மகிழ்ச்சி குறித்த கடிதம் என்பது நமக்குத் தெரியும். அந்த நிருபத்தில்தானே ஆசிரியர் நமக்குத் தரும் அழைப்பைக் கவனியுங்கள்: ‘‘அதிக **பயத்துடனும், நடுக்கத்துடனும்** உங்கள் இரட்சிப்பு பூரணப்பட முயற்சியெடுங்கள்’’ (பிலி 2:12). இரட்சிப்பு என்பது *செயல்களினால்* அல்ல, ஆனால் *செயல்களுக்காக*! Not *of* works, but *for* works. (எபே 2:8-10). அதற்கேற்ற செயல்கள் வாயிலாக வெளிக்காட்டப்படாத விசுவாசம் செத்தது (யாக் 2:17,20). சோதனையொன்றை எதிர்கொள்ளும்போது, அதில் நீங்கள் விழுந்துவிட்டால் ‘‘மக்கள்’’ என்ன நினைப்பார்கள் என்று சிந்திக்காதீர்கள்; மாறாக, அதைத் ‘‘தேவன்’’ எப்படிப் பார்ப்பார் என எண்ணிப்பாருங்கள். மனிதருக்குப் பயப்படும் பயமானது ஒரு ‘‘கண்ணி;’’ **கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலோ** நமக்குப் ‘‘பாதுகாப்பு’’ (நீதி 29:25). இப்படித்தான் கவர்ச்சி நிறைந்த ஒரு சோதனையை யோசேப்பு வென்றார் (ஆதி 39:9). திருமறையிலுள்ள புத்தகங்களில் முதலாவது எழுதப்பட்டது யோபுவின் சரித்திரம்தான். அதின் துவக்க வாக்கியம் இதோ: ‘‘அவர் தேவனுக்குப் **பயந்து**, தீயதை விட்டு விலகுகிறவராயிருந்தார்’’ (யோபு 1:1).

உ. தொழுகை

சர்வ வல்லவரைத் தொழுதுகொள்வதில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சியில் மகிழும் அதே வேளையில், ஆராதனைக்கடுத்த காரியங்களில் காணப்படும் பயபக்தியிழப்பு என்னைப் புலம்பச் செய்கிறது. தரக் குறைவான மாற்றுக்களைக் கண்டுபிடித்து அறிமுகம் செய்வதில் பிசாசுக்கு நிகர் யார்? தேவனது மகிமையையும் மாட்சிமையையும் அவன் நமக்கு மறைத்துவிடுகிறான். ஆனால் தேவனது உன்னதத்தை உணர்ந்தவர்களாய் அவருக்குமுன் நடுங்கவேண்டும் என்பதே திரும்பத் திரும்பத் திருமறை தரும் அழைப்பு. சங்கீதம் 99:1-3, ‘‘ஆண்டவர் ஆட்சி செய்கின்றார்; மக்களினத்தார் **நடுங்கி** நிற்பார்களாக! அவர் கேரூபீன்கள் நடுவில் வீற்றிருக்கிறார்; மண்ணுலகு **நடுங்குவதாக!** ... மகத்துவமும் பயங்கரமுமான அவரது நாமத்தை அவர்கள் துதிப்பார்களாக!’’ சங்கீதம் 114:7, ‘‘பூவுலகே, நீ ஆண்டவருக்கு முன்பாகவும், யாக்கோபின் தேவனுக்கு முன்பாகவும் **அதிர்ந்திடு!**’’ தேவனே நம்மிடம் விடும் சவாலைக் கவனியுங்கள்: எரேமியா 5:22, ‘‘எனக்குப் **பயப்படாதிருப்பீர்களோ?** எனக்குமுன் **அதிராதிருப்பீர்களோ?**’’ இரைக்காய்த் துடித்துக்கொண்டிருந்த சிங்கங்களிடமிருந்து அற்புதமாய்த் தானியேல் காப்பாற்றப்பட்டபோது, தரியு மன்னன் எழுதியது: ‘‘எனது ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடு முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் தானியேலின் தேவனுக்கு **அஞ்சி நடுங்கவேண்டும்**; இது எனது ஆணை!’’

தெய்வ பயம் என்பது ஒரு மகிழ்ச்சிக்கொல்லி அல்ல. சொல்லப்போனால், கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே மட்டரகமான சந்தோஷத்திற்கு எதிரான ஜொலிக்கும் மகிழ்ச்சியினால் நம்மை நிரப்பும். ‘‘**பயத்துடனே** கர்த்தரைச் சேவியுங்கள், நடுக்கத்துடனே **களிகூருங்கள்**’’ என்று மேசியாவைக் குறித்த முதலாம் சங்கீதமே நமக்கு அழைப்பு விடுக்கிறது (சங் 2:11). அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் ஸ்தோத்திரச் சங்கீதங்களில் ஒன்று தரும் அழைப்பு இதோ: ‘‘பரிசுத்த அலங்காரத்துடன் கர்த்தரைத் தொழுதுகொள்ளுங்கள்;

-- 4

பூவுலகவாசிகளே, நீங்கள் யாவரும் அவருக்குமுன் **நடுங்குங்கள்**'' (சங் 96:9). தாவீதின் கூடாரத்திற்குள் வைக்கப்படும்படி உடன்படிக்கைப்பெட்டி கொண்டுவரப்பட்டபோது, இராகத் தலைவனாகிய ஆசாப்பிடம் தாவீது கொடுத்த சங்கீதம் கர்த்தருக்குத் துதிபாட நேர்த்தியானது. அதனை 1 நாளாகமம் 16:7-36இல் வாசிக்கிறோம். கலப்படமற்ற தொழுகையின் சாராம்சத்தைப் புரிந்துகொள்ள இந்த 30 வசனங்களையும் கவனமாய் வாசியுங்கள். பரிசுத்த அலங்காரத்துடன் தேவனைத் தொழுதுகொள்ளக் காணிக்கையுடன் நாம் செல்லும்போது, ''பூவுலக மக்களே, நீங்கள் யாவரும் அவருக்குமுன் **நடுங்குங் கள்**'' என்று இச்சங்கீதத்தில் தாவீது நம்மை அழைக்கிறார் (வச 29,30). கர்த்தருக்குமுன் நடனமாடுவதும், அதே வேளையில் அவருக்குமுன் **நடுங்குவதும்** தாவீதுக்கு வாடிக்கை (2 சாமு 6:14). நடனம் மற்றும் நடுக்கம் ஆகிய இரண்டையும் சமநிலைப்படுத்துவதே தேவனுக்கு ஏற்புடைய தொழுகை என்பதைப் பாடல் நடத்துவோர் மனதிற்கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் நமது வண்டி சரிந்துவிடும். முற்காலத்து ஆலயங்களின் மேற்கூரை மிகவுயரமாயிருந்ததற்குக் காரணம் உள்ளே வருவோருக்கு உன்னத உணர்வு வரவேண்டும் என்பதே! (ஏசா 6:1).

எழுப்புதல் காலங்களில் ஆவியானவரது அருள்மாரி திரளாய் ஊற்றப்படும் வேளைகளில் மக்களது தொழுகைக்குப் புதுப் பரிமாணம் கிடைக்கும். நாம் ஆவியானவரால் நிறைந்திருக்கும்போதுதான் இருதயத்தில் நாம் கர்த்தரைப் பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ண முடியும். அவ்வேளையில்தான் சங்கீதங்கள், கீர்த்தனைகள், ஞானப்பாட்டுகள் ஆகியவை பொங்கிவரும் (எபே 5:18-20). இங்கேயும் தேவனுக்கு முன்பாகத் தேவ பக்தியை இழந்து வெறும் பரவசத்திற்குள் மூழ்கிவிடாதபடிக் கவனமாயிருக்கவேண்டும். பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு ஏசாயா 11:2இல் ஏழு பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன: ''ஞானம் அருளும் ஆவி, உணர்வு அருளும் ஆவி, ஆலோசனை அருளும் ஆவி, பலம் அருளும் ஆவி, அறிவு அருளும் ஆவி, **கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயம்** அருளும் ஆவி, கர்த்தருடைய ஆவி.'' வெளிப்படுத்தல் வரங்கள் மற்றும் வல்லமை வரங்கள் மூலம் வெளிப்படும் ஞானம், அறிவு, பலம் என்பவற்றிலேயே நமக்கு ஆர்வம் அதிகம். தெரிந்தோ தெரியாமலோ ''**கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயம்**'' என்பதை இப்பெயர்ப் பட்டியலில் கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். அது பட்டியலின் கடைசிப் பகுதியில் வருகிறது என்பதாலோ? கூடவே கூடாது. தீர்க்கதரிசன வரமானாலும், அற்புதங்களைச் செய்யும் வரமானாலும், இவையெல்லாம் தெய்வ பயத்திற்குள் நம்மை நடத்துவதற்காகவே அருளப்படுகின்றன. தேவப் பிரசன்னத்தை நாம் திட்டமாய் உணரச்செய்வதே ஆவியானவரது வரங்களின் முக்கிய நோக்கமாகும் (சங் 68:18; எபே 4:8). ''முரட்டாட்டம்'' நிறைந்துள்ள நம்மைத் தேவனது பிரசன்னத்தில் **பயபக்தியுடன்** முழங்காலிடச் செய்வதே வரங்களின் நோக்கம் (1 கொரி 14:24,25).

எக்காலத்தையும்விட இந்நாட்களில் ''எழுப்புதல்'' எனும் வார்த்தை அடிக்கடி உச்சரிக்கப்படுகிறது. நமது மன்னாதி மன்னரின் மறுவருகைக்கு முன்னர் இறுதிக்கால எழுப்புதல் ஒன்று வெடித்துக் கிளம்பவிருக்கிறது என்ற குதூகல எதிர்பார்ப்பை எனது வேத ஆராய்ச்சி எனக்குள் ஆணித்தரமாய்ப் பதித்துள்ளது. ஆனால் எழுப்புதல் என்றால் என்ன, அதன் நோக்கம் என்ன என்பதை நாம் இன்னும் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாதிருப்பதுதான் வருத்தம். எழுப்புதலுக்கான ஜெபமாய் அமைந்துள்ள ஏசாயா 64ஆம் அத்தியாயம் நமக்கு மனத்தெளிவைத் தரும். எழுப்புதலுக்காய் மன்றாடும்போதெல்லாம் இவ் வத்தியாயம் முழுவதையும் ஒரு ஜெபமாய் ஏறெடுக்க உங்களை ஊக்குவிக்கிறேன். எழுப்புதலின்போது வல்லமையாய்த் தேவன் இறங்கும்போது அவரது பிரசன்னத்தில் மலைகளும் ''அதிர்ந்து உருகும்'' (ஏசா 64:1,3). மக்களினங்கள் அவருக்குமுன் ''**நடுங்கும்**'' (வச 1). இதன் பொருள் என்னவெனில், கேள்விப் படாதவை எல்லாம் நடக்கும் (வச 4). நம்மிலுள்ள குப்பைக்கூளங்களெல்லாம் சாம்பலாகும் (வச 2). பயபக்தியோடுள்ள நடுக்கமும் மகிழ்ச்சியும் நமது தொழுகைக்குள் திரும்பவும் வரும் (வச 5அ,11). இனி நமது சுயநீதியைச் சார்ந்திருக்கவே மாட்டோம் (வச 6அ). குயவன் கையிலுள்ள களிமண் போல நம்மை நாமே தேவனிடம் ஒப்படைத்துவிடுவோம் (வச 8). பிரியமானவர்களே, துதி ஆராதனைக் கூடுகைகளில் நம்மை நாமே குலுக்கிக்கொண்டு, இதுதான் பயபக்தி என்று நினைக்கும் வஞ்சகத்தி லிருந்து தப்பித்துக்கொள்வோம்! திரையுலகப் பாணியை எள்ளளவும் கூடுகைகளில் கொண்டுவர

-- 5

வேண்டாமென்று பாடல் மற்றும் ஆராதனை நடத்துவோரை வருந்திக் கேட்கிறேன். இது தேவனுக்கு அருவருப்பு. நமது சில தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் ஏசாயா மற்றும் எரேமியா தீர்க்கதரிசிகளின் பரிசுத்த கோபத்தைக் கிளறிவிடும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. நாசரேத்துத் தச்சனைப்பற்றிப் பாடும்போது, ஒவ்வொரு கவிக்கும் உடை மாற்றமா? இது ''வேறொரு இயேசுவோ?'' என்றுதான் நினைக்கத் தோன்று கிறது (2 கொரி 11:4). நாம் நமது நேசரை உயர்த்துகிறோமா, அல்லது வெறுமனே நமது நேயரை உற்சாகப் படுத்துகிறோமா? நொறுங்கிக் கிடக்கும் நமது பலிபீடங்களே நம்மை **நொறுக்கட்டும்!** (ஏசா 64:11). அதுவே எழுப்புதலுக்கு நேர்ப் பாதை (57:15).

தேவனாகிய கர்த்தரை ''எங்கள் பிதாவே'' என்றழைக்க இயேசு நமக்குக் கற்பித்துள்ளார் (மத் 6:9; யோ 20:17). தேவனை ''அப்பா, பிதாவே'' என்று கூப்பிடப் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குத் துணை புரிகிறார் (ரோ 8:15). தேவனோடு நமக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த நேசமும் நெருக்கமும் அவர்முன் நமக்கு இருக்கவேண்டிய நடுக்கத்தைக் குறைத்துவிடக்கூடாது. தேவனது சவாலைக் கேளுங்கள்: ''நான் தந்தை என்றால் எனக்குரிய மதிப்பு எங்கே? நான் தலைவர் என்றால் எனக்குரிய **பயம்** எங்கே?'' (மல் 1:6). இவ்விரு கேள்விகளும் ''ஆசாரியர்களைப்'' பார்த்துக் கேட்கப்பட்டவை என்பதைக் கவனிக்கிறீர்களா? ''ரெவரண்டுகள்'' என்றழைக்கப்படும் நம்மிடமிருந்து ''பரிசுத்தமும் பயங்கரமுமானவர்'' (Holy and Reverend) என்ற தேவனுக்குரிய பயபக்தி புகையாய் மறைந்துவிட்டதே (சங் 111:9). நமக்குள் தங்கி யிருக்கும் தூயாவியானவர் மூலமாகப் பிதாவானவரும் குமாரனானவரும் நமக்குள் குடிகொண்டிருக்கின் றனர் என்பது உண்மை (யோ 14:23,17). அதே வேளையில், ''தேவன் விண்ணுலகில் இருக்கிறார்; நாமோ மண்ணுலகில்தான் இருக்கிறோம்'' என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே **நடுக்கத்தோடும் பயபக்தியோடும்** அவரிடம் செல்லவேண்டும். துதிக்கையிலும் ஜெபிக்கையிலும் நமது வார்த்தைகள் ஏனோதானோ என்றிருக்கக்கூடாது (பிர 5:1,2). இயேசுவானவர் மட்டுமே பிதாவாகிய தேவனானவர் பெற்றெடுத்த ஒரே மகன். ஆனாலும், நாம் தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் கருப்பொருளுக்கு அதிசிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் குமாரனானவரை எபிரெய நிருப ஆக்கியோன் நமக்குமுன் நிறுத்துவதைக் கவனி யுங்கள்: எபி 5:7, ''கிறிஸ்துவானவர் மனுவுடலில் இருந்த நாட்களில், தம்மை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்ற வல்லவரை நோக்கி, உரத்த சத்தத்தோடும், கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம்பண்ணி, வேண்டுதல் செய்து, தமக்கிருந்த **பயபக்தியினால்** கேட்கப்பட்டார்.'' ஆபிரகாம் ஏறெடுத்தது போன்ற மன்றாட்டு ஜெபங்கள் பயபக்தியினால் நிறைந்திருக்கவேண்டும் (ஆதி 18:27). தேவன் அவரை உயர்த்துமுன் அவர் தேவனுக்குமுன் ''முகங்குப்புற விழுந்தார்.'' தேவனால் உயர்த்தப்பட்ட பின்னரும் தன்னைத் ''தூசி'' என்றும் ''சாம்பல்'' என்றும் அழைத்துக்கொண்டார் (17:3-6; 18:1,2,27).

3. திருவசனத் தியானம்

பைபிள் என்பது வெறுமனே ஒரு புத்தகம் அல்ல. அது தேவனது அச்சடிக்கப்பட்ட வார்த்தை. நாம் அதனை வாசிக்கும்போது, தேவனே நம்முடன் பேசுகிறார். பைபிள் வாசிப்பதென்றால் தேவ சத்தம் கேட்பதாம். ஒரு மணி நேரம் நான் பைபிள் வாசித்தால், அறுபது நிமிடங்கள் அவர் என்னுடன் பேசக் கேட்கிறேன் என்று பொருள்! பேசியது மோசேயோ பவுலோ, யோபுவோ அவரது நண்பரோ, அது தாவீதின் சங்கீதங்களோ சாலொமோனின் நீதிமொழிகளோ, என்னைப் பொருத்தமட்டில், அது திருவசனம்தான்; ஏனெனில், தேவன் தமது அநாதி ஞானத்தின்படி இவையெல்லாவற்றையும் பைபிளில் ''வேத ஆகமங் கள்'' அல்லது ''வேத எழுத்துக்கள்'' அல்லது ''வேத வாக்கியங்கள்'' என்று சேர்த்துள்ளார் (ரோ 16:25; 2 தீமோ 3:15,16). நான் சொல்லும் இக்காரியம் இறையியல் உலகில் ஒரு விவாதப் பொருளாயிருந்தாலும், வார்த்தைக்கு வார்த்தை தெய்வீக அகத்தூண்டுதலாலேயே பைபிள் எழுதப்பட்டுள்ளது என்று நான் விசு வாசிக்கிறேன். I believe in the verbal inspiration of the Bible.

திருப்பாடகனின் சாட்சியே நமதாயிருக்கவேண்டும்: ''என் இருதயம் உமது வசனத்திற்குப் **பயப் படுகிறது''** (சங் 119:161). பத்துக் கட்டளைகளைத் தேவன் கொடுத்த வேளையில் மக்கள் அதைக் கேட்டு **''நடுங்கினார்கள்''** (யாத் 20:18,19). சீனாய் மலையிலிருந்து கேட்ட சத்தத்திற்கே மக்கள்

-- 6

நடுங்கினார்கள் என்றால், சீயோன் மலையிலிருந்து தேவன் பேசுவதைக் கேட்கும் நாம் எவ்வளவு பயபக்தியுடன் கேட்கவேண்டும்! (எபி 12:21-25). இக்குறிப்பினைத் திருச்சபையின் முதல் இரத்த சாட்சியானவர் அழுத்திக் கூறுகிறார்: ''கர்த்தர் பேசிய சத்தம் கேட்ட மோசே **நடுக்கமடைந்தார்**'' (அப் 7:31,32). தன்னுடன் தேவன் பேசியபோது தனக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகளை, இதோ, தீர்க்கன் ஆபகூக் அறிவிக்கிறார்: ''நான் கேட்டபோது என் குடல் குழம்பிற்று; அச்சத்தோடு என் உதடுகள் **துடித்தன;** என் எலும்புகளில் **உலுக்கம்** உண்டாயிற்று; என் உடலில் **நடுங்கினேன்**'' (ஆப 3:16). எஸ்றா ஒரு திருமறைப் போதகர். தேவனது வீட்டைத் திரும்பக் கட்டும் பணியில் ஒரு சீர்திருத்தவாதியாக ஆண்டவர் அவரைப் பயன்படுத்தினார். அது எளிதான வேலை அல்லவே. தேவனது வார்த்தைகளுக்கு **''நடுங்குகிறவர்களை''** மட்டுமே அவர் தனது குழுவில் சேர்த்துக்கொண்டார் (எஸ்றா 7:6அ,10; 9:4). திறனும் திறமையும் உள்ளவர்களை அல்ல, தமது வசனத்திற்கு **''நடுங்குகிறவர்களையே''** தேவனது கண்கள் தேடுகின்றன (ஏசா 66:2ஆ). படித்த மேதைகள் போல பைபிளைத் திறக்கிறவர்களைத் தேவன் மதிப்பதில்லை. குழந்தையுள்ளமே தேவை என்கிறார் (28:9,10). சிறுவர்களே **''தாழ்மையின்''** சித்திரங்கள் (மத் 18:4).

தேவனது அநாதிக் கிருபையினாலேயே நமது ஆண்டவருக்குத் தாயாராகும்படி மரியாள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்கள். தனது அறிவிப்புக்குத் தூதன் கொடுத்த முன்னுரை இச்சத்தியத்தை அடிக்கோடிடுகிறது: *''கிருபை* பெற்றவளே, வாழ்க! கர்த்தர் உன்னுடன் இருக்கிறார். பெண்களுக்குள் நீ *ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவள்''* (லூக் 1:28). ஆனாலும், திருவசனத்திற்கு அவர்கள் **பயபக்தியுடன்** தன்னை அர்ப்பணித்ததே அவர்களை உயர்த்திற்று. தேவதூதன் சொன்னது மரியாளுக்கு முழுவதும் புரியாவிட்டாலும், அவர்களது பதிலைப் பாருங்கள்: ''இதோ, நான் ஆண்டவருக்கு **அடிமை!** உமது வார்த்தையின்படியே எனக்கு ஆகட்டும்!'' (வச 38). தியானிக்கவோ, மனனம் செய்யவோ, ஆராயவோ பைபிளைத் திறக்கும்போதெல்லாம் சின்ன சாமுவேலின் ஜெபம் தானாகவே நமது வாயிலிருந்து ஏறெடுக்கப்பட வேண்டும்: ''கர்த்தாவே, சொல்லும், உமது **அடியேன்** கேட்கிறேன்'' (1 சாமு 3:9,10). அப்போஸ்தலன் யோவானைப் போலவே தானியேலுக்கும் இறுதிக்காலத்தைக் குறித்த அசாதாரண வெளிப்பாடுகள் கொடுக்கப்பட்டன. திருவார்த்தை குறித்த அவரது மனப்பான்மை அபாரம். தேவனது வார்த்தைகளின் சத்தம் அவர் காதுகளில் விழுந்தபோது, அவரது முழங்கால்களும் உள்ளங்கைகளும் **''நடுங்கின''** (தானி 10:9,10). அப்போஸ்தலன் பக்த்சிங் அவர்கள் (1903-2000) முழங்காலில் நின்று பைபிள் வாசிப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்தியப் படையில் உயர் அதிகாரி ஒருவரிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வருமானால், இளநிலையிலுள்ளவர்கள் எழுந்து நின்று பதிலளிக்கவேண்டுமாம்! முழங்காலில் நின்று வேதத்தைத் தியானிக்கும்படிப் புது விசுவாசிகளுக்குப் போதித்து வந்திருக்கிறேன். இந்தப் பயபக்தி குறையுமானால் நமது தலையறிவு பெருகும்; இதயமோ வதங்கும்.

பயபக்தியுடன் நாம் பைபிள் வாசித்தால் நமது இருதயம் இன்னும் அதிகமாய் **நொறுங்கிய** நிலையடையும். நமது வாழ்க்கையில் பகுதி பகுதியாக, படிப்படியாக, ஆண்டவர் நம்மை நொறுக்குகிறார். நொறுக்கப்படுதலின் பூரண அளவை எவரும் ஒரே நாளில் எட்டிவிடுவதில்லை. நமது இருதயத்திலிருக்கும் பாறை போன்ற பகுதிகளை உடைத்து நொறுக்கும் சம்மட்டி திருவசனமே (எரே 23:29அ). நமது இருதயம் எவ்வளவு ''கடினமாயிருக்கிறது'' என்பது நமக்குத் தெரியாததுதான் பிரச்னை (ரோ 2:5அ). நாம் முழுவதும் நம்மைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து நொறுங்குண்ட இருதயத்துடன் அவருக்குமுன் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொள்வோம். எனவேதான் அவர் நம்மிடம் சவாலிட்டுக் கேட்பது: ''எல்லாவற்றையும்விட இருதயமே திருக்குள்ளதும் மகா கேடுள்ளதுமாயிருக்கிறது; அதனைப் புரிந்துகொள்பவன் உண்டோ?'' (எரே 17:9). அப்பட்டமாய்க் காட்டும் கருவி போன்றதும், அறுவை சிகிச்சைக் கத்தி போன்றதுமான தேவ வசனமே நமது இதயத்தை வெட்ட வெளிச்சமாக்கும் (யாக் 1:23, 24; எபி 4:12,13). அடக்க முடியாத கண்ணீரால் தங்களது வேதப் புத்தகத்தின் பக்கங்களை நனைத்துவிட்ட பரிசுத்தவான்களைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தனிப்பட்ட முறையில், பெருமைக்காரனாகிய என்னைத் திருவசனம்போல் எதுவும் நொறுக்குவதில்லை.

தேவனுடைய வார்த்தைக்குமுன் நடுங்குவதென்றால் வெறுமனே நமது பரவச உணர்வுகளைக் கிளறிவிடுவதல்ல. அதற்குக் கீழ்ப்படிய ஆயத்தம் மற்றும் விருப்பம் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகவே அது இருக்கவேண்டும். பிசாசுகளும் விசுவாசித்து ''நடுங்குகின்றன;'' ஆனால் அவை தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லை (யாக் 2:19). இறைவார்த்தைக்கு எதிராய்ச் செயல்படுவதுதானே அவைகளின் முக்கிய வேலை? தேவனுடைய வார்த்தையை அவை விசுவாசிக்கின்றன; ஆனால் தங்கள் வசதிக்கேற்ப அதனைத் திருக்கிப் புரட்டுகின்றன. அப்படித்தானே ஆதாமையும் ஆண்டவரையும் சாத்தான் சோதித்தான்? (ஆதி 3:1-5; மத் 4:6,7). கீழ்ப்படிதலுள்ள இருதயம் இல்லாது மேலெழுந்தவாறு பைபிளை மதிக்கிறவர்களாகிவிடாதபடிப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல், பைபிளைக் கும்பிடுகிறவர்கள் (Bibliolatry) என்றாகிவிடுவோம்! **''<u>சாந்தத்தோடு</u>''** (அதாவது பயபக்தியுடன்) திருவசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அப்போஸ்தலன் யாக்கோபு நம்மை அழைக்கிறார் (யாக் 1:21). இது கீழ்ப்படிவதற்கான விருப்பத்துடன் இணைந்து செல்லவேண்டும்; மற்றபடி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்வோம் (வச 22). பரிசுத்த நடுக்கம் இல்லாது போகுமானால், ''ஊன்றப்பட்ட'' வசன விதையானது வேர் விட்டு முளைக்க முடியாதபடி நமது இருதயம் பாறையாய்க் கடினமாகிவிடும் (மத் 13:20,21). விதைக்கிறவன் உவமையில் பாறை குறித்து ஆண்டவர் பேசுகையில் ''சீக்கிரம்'' மற்றும் ''சந்தோஷம்'' எனும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார் பாருங்கள் (வச 5,20). இவர்கள்தான் நமது ஆலய இருக்கைகளை நிரப்பும் பிரசங்க ரசிகர்கள்!

தேவனானவர் நமது பாசமுள்ள அப்பா; அதே வேளையில் அவர் ''பட்சிக்கும் அக்கினி.'' பத்துக் கட்டளைகள் கொடுக்கப்பட்டபோது, ''இடி முழக்கங்கள், மின்னல்கள், எக்காள சத்தம், புகைக்காடான மலை'' ஆகியவற்றைக் கண்ட, கேட்ட, இஸ்ரவேலர் **<u>நடுநடுங்கிப்போனார்கள்</u>** (யாத் 20:18,19). ஆனாலும் அவர்கள் கீழ்ப்படியாது, அழிந்துபோனார்கள். இதனைச் சுட்டிக்காட்டி எபிரெய நிருப ஆக்கியோன் நமக்கு விடும் எச்சரிப்பு: ''பர்வதத்திலிருந்து வந்த சத்தத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களே அழிந்து போயிருக்க, பரலோகத்திலிருந்து இன்று வரும் சத்தத்திற்கு நாம் காதடைத்தால் எப்படித் தப்ப முடியும்?'' (எபி 12:25). இந்தச் சூழமைவில்தான் நிருப ஆக்கியோன் தேவனைப் ''பட்சிக்கும் அக்கினியாய்ச்'' சித்தரித்து, **''<u>பயமும் பக்தியும்</u>''** நிறைந்துள்ள கீழ்ப்படிதலுக்கு நம்மை அழைக்கிறார் (வச 28,29).

4. ஊழியம்

நிறுவனம் சார்ந்த ஊழியங்களோ, சாராதவையோ, அவற்றில் பெரும்பாலானவை இன்று வணிகமயமாகி வருவது நம்மைப் பெரிதும் வருத்துகிறது. தீர்க்கன் எரேமியாவின் நாட்கள் திரும்புகின்றனவோ என்னவோ? அவருடன் தேவன் தமது இதய வேதனையை எப்படிப் பகிர்ந்துகொள்கிறார் பாருங்கள்: ''சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை ஒவ்வொருவரும் பொருளாசைக்காரர்; இதுவுமன்றி, தீர்க்கதரிசிகள் முதல் ஆசாரியர் வரை ஒவ்வொருவரும் பொய்யர். சமாதானம் இல்லாதிருந்தும், சமாதானம், சமாதானம் என்று சொல்லி என் மக்களின் காயங்களை மேலோட்டமாகவே குணப்படுத்துகிறார்கள்'' (எரே 6:13,14). மக்களுக்கு ஊழியம் செய்ய வருமுன் பிரசங்கிமாரும் சபை மேய்ப்பரும் காலைதோறும் தேவப் பிரசன்னத்தில் **<u>நடுங்கி</u>** நிற்கத் தவறுவதன் விளைவே இது. என்னை உண்மையுள்ளவன் என்று ''கண்டதால்'' அல்ல, உண்மையுள்ளவன் என்று ''கருதியதாலேயே'' தேவன் என்னைத் தெரிந்துகொண்டார் (1 தீமோ 1:12). அவருக்குமுன் எனது **<u>பயபக்தியை</u>** இழந்துவிடாதபடி இதனை எப்பொழுதும் மனதிற்கொண்டுள்ளேன். ஏசாயா 10:15ஐ வாசிக்கும்போதெல்லாம், எனது குருட்டுத்தனத்தையும் மூடத்தனத்தையும் உணர்ந்து தலைகுனிகிறேன்: *''கோடரியானது* தன்னால் வெட்டுகிறவனுக்கு விரோதமாய்ப் பெருமிதம் கொள்ளலாமோ? *வாளானது* தன்னைக் கையாளுகிறவனுக்கு விரோதமாய்க் கர்வம் கொள்ளலாமோ? இப்படியெல்லாம் செய்தால், *தடியானது* தன்னைப் பிடித்திருக்கிறவனை மிரட்டினது போலவும், *கோலானது* நான் மரக்கட்டை அல்ல என்று எழும்பினது போலவும் இருக்குமே!'' ஒரே சத்தியத்தை நமக்குள் புகுத்த நான்கு எடுத்துக்காட்டுகள்!

-- 8

எனது பள்ளி மற்றும் கல்லூரி நாட்களில் வகுப்பிலுள்ள ஏறத்தாழ 40 மாணவர்களில் நான் ஒருவன். ஒரு சிலருடன், ஏன் என்னையும் ஆண்டவர் தெரிந்துகொண்டாரென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இந்தியாவில் ஆயிரக்கணக்கான சபைப் போதகர்களும் பிரசங்கிமாரும் உண்டு. ஆரோக்கிய உப தேசத்தைப் போதிக்கும்படி ஒரு சிலருடன் ஏன் என்னையும் ஆண்டவர் ஒரு திருமறைப் போதகராய்த் தெரிந்துகொண்டாரென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் இலக்கியப் பட்டம் அல்ல, பொறியியல் பட்டம் பெற்றவன். பொறியியலரின் மொழி கணிதம்தானே? பின்னை ஏன் அவருக்காக எழுதும்படி எம்பெருமான் என்னைத் தெரிந்துகொண்டாரோ? நான் இறையியல் கல்லூரியில் பயிலாதவன்; ஆனால் இறையியலர் களும் வேதாகமக் கல்லூரி மாணவர்களும் எனது எழுத்துக்களை விரும்பிப் படிக்கிறார்கள். ஏன், ஆண்டவரே? ஏன், ஆண்டவரே? ஏன், ஆண்டவரே? அவரோ அமைதி காத்து எனது கவனத்தை ரோமர் 11:20க்குத் திருப்புகிறார்: ''மேட்டிமைச் சிந்தையாயிராமல் **பயந்திரு!''** எந்தக் காலத்திலும் எந்த நேரத்திலும் நான் இருப்பது தேவ கிருபையினாலேயே; நான் இயங்குவதும் தேவ கிருபையினாலேயே! (1 கொரி 15:10). பவுலடியாருடன் சேர்ந்து அடியேனது அறிக்கை: ''நான் என்னால் தகுதியானவன் அல்ல; என்னுடைய தகுதி தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது'' (2 கொரி 3:5). நான் இவ்வுணர்வுடன் அடிக்கடி தேவனிடம் சென்று எனது கண்ணீரால் அவரது பாதங்களைக் கழுவுகிறேன்! அவரைத் துதிக்கப் போதுமான வார்த்தைகள் கிடைக்காது தவிக்கிறேன். இயேசுவானவருக்குத் திருமுழுக்கு கொடுக்கும் போது யோவான் எவ்வளவாய் நடுங்கியிருப்பார், அவரது கரங்கள் எவ்வளவாய் உதறியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பார்க்கிறேன் (மத் 3:11-16; மாற் 1:7; லூக் 3:16; யோ 1:27).

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதால் நாம் அவருக்கு ஏதோ உபகாரம் செய்கிறோம் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. அவரது ''கட்டிடத்தில்,'' மற்றும் அவரது ''களத்தில்'' பணியாற்ற அவரது ''உடன் வேலை யாட்களாய்'' அழைக்கப்பட்டுள்ளது நமக்குத்தான் உயர்வு (1 கொரி 3:9). ''களம்'' என்பது சபை *நிறுவும்* பணியையும், ''கட்டிடம்'' என்பது சபையை *நிறைவாக்கும்* பணியையும் குறிக்கும். (Planting of Churches and Perfecting of Churches). முதல் வகை ஊழியர் விவசாயிகள் மற்றும் மீனவர் என்றும், அடுத்த வகை யினர் கட்டியெழுப்புவோர் மற்றும் மேய்ப்பர் என்றும் பணியாற்றுவர். அடுத்த வசனத்திலேயே பவுல், ''தேவனது கிருபையினால்தான்'' அவர் தலைமைக் கட்டிடவியலரானார் எனக் கூறுகிறார் (வச 10). ''அப்போஸ்தலர் எல்லாரிலும் சிறியவன்'' என்று தன்னை அழைத்துக்கொண்ட பவுலைவிடப் பெரிய அப்போஸ்தலன் யாரென்று எனக்குத் தெரியவில்லை (15:9). அவரது சாட்சியே வேறெதையும்விட எனக்குப் பெரிதும் சவாலிடுகிறது. கொரிந்து விசுவாசிகளுக்கு அவர் எழுதியதைக் கவனியுங்கள்: ''நான் பலக்குறைவுடனும், **பயத்துடனும்**, மிகுந்த **நடுக்கத்துடனும்** உங்களோடு இருந்தேன்'' (2:3). எனது கதையும் இதுதான் என்று உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன். பிரசங்க ஆயத்தத்தின்போதும், பிரசங்கபீடம் ஏறுமுன்னரும் நான் பலமுறை கழிவறைக்குச் செல்லவேண்டியதிருக்கும். 1983ஆம் ஆண்டு உலகெங் கிலுமிருந்து ஹாலந்து நாட்டிலுள்ள ஆம்ஸ்டர்டாம் நகரில் 5000 சுவிசேஷ ஊழியர் கூடிவந்திருந்த மாநாட்டில் பண்டிதர் பில்லி கிரஹாம் (1918-2018) அவர்கள் பிரசங்கிக்கும் முன்னரும் பிரசங்கிக்கும் போதும் நடுக்கத்தினால் அவரது உள்ளங்கைகள் எவ்விதம் வியர்க்கும் என்று காட்டியபோது, யாவரும் எழுந்து நின்று எழுப்பிய கரவொலியைக் கேட்கவேண்டுமே! சபைச் சரித்திரத்திலேயே மிகப் பெரிய சுவிசேஷகர் எனப்பட்டவரிடமிருந்து இவ்வித நிசமான சாட்சி வருவதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறதா? இதுதான் தேவனுக்குமுன் நடுங்கி வாழ்வதின் பாக்கியம்! பிரசங்கபீடத்தில் மட்டு மல்ல, தனி நபர்களோடு இடைபடும்போதும் இவ்விதப் **பயபக்தி** நம்மில் காணப்படவேண்டும் (1 பேது 3:15; யூதா 22,23). சாந்தம்! வணக்கம்! இரக்கம்! பயம்! எடுத்துக்காட்டுகள்: (அ) நமது விசுவாசத்தைக் குறித்து வினவப்படும்போது (1 பேது 3:15), (ஆ) பின்வாங்கிப்போனோரைத் திருத்திக் கொண்டுவரும்போது (யூதா 22,23), (இ) குற்றத்தில் அகப்பட்டோரைச் சீர்ப்படுத்தும்போது (கலா 6:1).

ஆசாரியன் ஏலி என்றதும் அவரது குறைபாடுகள்தான் நமது நினைவுக்கு வரும். அவபக்தியான செயல்கள் செய்யாதவாறு தனது மகன்களை அவர் தக்கபடி தடுக்காதது தவிர்த்து, அவரிடம் நற் காரியங்கள் பல காணப்பட்டன. தனது இதய பாரத்தை தேவனிடம் அன்னாள் கொட்டியபோது அவர்

களைத் தேற்றி அனுப்பிவைத்தது ஏலி தாத்தாதான் (1 சாமு 1:17). ஜெபத்தின் அரிச்சுவடுகளைச் சின்ன சாமுவேலுக்குக் கற்றுக்கொடுத்ததும் அவரே (3:9). அவரது சரிதையில் என்னை வெகுவாய்க் கவர்வது 1 சாமுவேல் 4:18தான். பெலிஸ்தியர்முன் இஸ்ரவேலர் படுதோல்வியடைந்தனர் என்றும் அவரது இரு மகன்களும் போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்டனர் என்று ஒருவன் அவருக்குச் செய்தியறிவித் தான். ஆனாலும், கர்த்தருடைய பெட்டி பிடிபட்டுப்போயிற்று என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் அப்படியே விழுந்து உயிர் நீத்தார். கர்த்தருடைய பெட்டிக்காக அவருடைய இருதயம் **''<u>தத்தளித்துக்கொண்டு</u>''** இருந்ததாம். His heart was "trembling" for the Ark of God. (வச 13). இறைப்பணிக்கடுத்த காரியங்களில் இவ்விதப் பயபக்தியே ஊழியராகிய நம்மிடம் காணப்படவேண்டும். தேவனுடைய பெட்டி எருசலே முக்குத் திரும்பக் கொண்டுவரப்பட்டபோது தாவீதுக்கு இருந்த பயபக்தியான நடுக்கம் குறித்துப் பின்னர் 2 சாமுவேல் 6:9இல் வாசிக்கிறோம். உடன்படிக்கைப்பெட்டி என்பது இறைப்பிரசன்னத்தைக் குறிப்பதாய் இருந்தது. பிரியமானவர்களே, நாம் பிரசங்கபீடம் ஏறும்போதெல்லாம் ஆசாரியன் சகரியாவிடம் தூதன் காபிரியேல் சொன்னது நமது மனதிலிருக்கவேண்டும்: ''நான் **<u>தேவ சந்நிதானத்தில்</u>** நிற்கும் காபிரி யேல்!'' (லூக் 1:19அ). நமக்கு முன்பாக இருக்கைகளில் உட்கார்ந்திருக்கும் சபையாரைவிடப் பிரசங்க பீடத்தில் நம்முடன் நிற்கும் சர்வ வல்லவரைக் குறித்த நினைவே மேலோங்கி நிற்கவேண்டும். பவுலின் வல்லமை நிறைந்த பிரசங்கப்பணியின் இரகசியம் இதுவே (2 தீமோ 3:17அ).

பிரசங்கிமாருக்கும் சபை மேய்ப்பருக்கும் பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்கள் இன்று அந்தஸ்து அடையா ளங்களாய் (status symbols) கருதப்படுகின்றன. பிரியமானவர்களே, இவ்விதக் கட்டிடங்களை எழுப்பிட நமக்கிருக்கும் ''ஞானம்'' அல்லது ''பலம்'' அல்லது ''செல்வம்'' என்பதில் அல்ல, கர்த்தரிலேயே நாம் பெருமிதம் கொள்ளவேண்டும் (எரே 9:23.24; 1 கொரி 1:31). சாலமோன் கட்டிய தேவாலயம் எப்பேர்ப்பட்டது! ஆனால், அதற்கான பிரதிஷ்டை ஜெபத்தில் அவர் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள்: ''இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இதோ, வானங்களும் வானாதி வானங்களும் உம்மைக் கொள்ளாதே; நான் கட்டியுள்ள இந்த ஆலயம் உம்மைக் கொள்ள முடியுமோ?'' (2 நாளா 6:18). இந்த ஜெபத்தை ஏறெடுக்கையில் அவரது உடற்பாவனையைப் பாருங்கள்: ''இஸ்ரவேல் சபையார் எல்லாருக்கும் முன்பாக அவர் **<u>முழங்காற்படியிட்டு</u>,** தன் கைகளை வானத்தை நோக்கி விரித்தார்'' (வச 13ஆ). இறையரசிற்காய்ப் பெரிய திட்டங்களை மேற்கொள்ளும்போது, தேவ ஊழியராகிய நம்மைப் பார்த்துத் தேவன் விடும் திட்டமான சவால்: ''விண்ணகம் எனது அரியணை; மண்ணகம் எனது கால் மணை. அவ்வாறிருக்க, எத்தகைய ஆலயத்தை நீங்கள் எனக்காய்க் கட்டவிருக்கிறீர்கள்? எத்தகைய இடத்தில் நான் ஓய்வெடுப்பேன்? இவையனைத்தையும் என் கைகளே உண்டாக்கின; இவை யாவும் என்னால் உருவாகின, என்கிறார் ஆண்டவர். *ஆனாலும்* சிறுமைப்பட்டு, ஆவியில் **<u>நொறுங்குண்டு</u>,** என் வசனத்திற்கு **<u>நடுங்குகிறவனையே</u>** நோக்கிப் பார்ப்பேன்'' (ஏசா 66:1,2). மன்னன் நேபுகாத் நேச்சாரின் வாயிலிருந்து, ''இது *<u>எனது</u>* வலிமையின் ஆற்றல், *<u>எனது</u>* மாட்சியின் மகுடமாய் *<u>நான்</u>* கட்டின மகா பாபிலோன் அல்லவா?'' என்ற வார்த்தைகள் வந்த அதே நொடியில் அவருக்கு நிலைகுலையும் நியாயத்தீர்ப்பைத் தேவன் அறிவித்தார் (தானி 4:30,31). ''நமக்குப் பெயர்ப்புகழ்'' வேண்டுமென்ற இரகசிய ஆசை கொண்ட இந்தப் பாபேலின் ஆவி கிறிஸ்தவத்திற்குள் திரும்பி வருவதைக் கண்டு பதறுகிறேன் (ஆதி 11:4).

ஒரு பிரமாதமான பிரசங்கம் செய்த பின்னர் அல்லது வல்லமையான சுகமளிப்பு ஜெபம் ஏறெடுத்த பின்னர் மக்களிடமிருந்து வரும் பாராட்டுதான் ஊழியருக்குப் பேராபத்து. லீஸ்திரா நகரில் அப்போஸ்த லரது ஊழியத்தில் நிகழ்ந்தது நமக்கு அரிய படிப்பினை (அப் 14). பர்னபாவுக்கும் பவுலுக்கும் மாலை யணிவித்து, எருதுகளைப் பலியிட்டு, அவர்களைக் கும்பிடச் சிலைவணக்கப் பூசாரிகளும் மக்களும் ஆயத்தம்பண்ணியபோது, அவர்கள் தங்கள் ''ஆடைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு'' அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள் (வச 13,14). ஏற்கனவே அவர்களுக்கிருந்தது ஓரிரு ஆடைகள்தான்! (2 கொரி 11:27ஆ). பிரியமானவர்களே, மக்களிடமிருந்து வரும் புகழாரங்களைத் தேவனுக்கே கொடுத்துவிடுவோம். தேவன் தமது மாட்சிமையை எவருடனும் பகிர்ந்துகொள்ள மாட்டார். தனது சொற்பொழிவைக் கேட்டு மக்கள்

-- 10

கை தட்டியபோது, அப்புகழைத் தேவனுக்குக் கடத்திவிடாததால், ஏரோது போன்ற கிறிஸ்தவனல்லாத மன்னனுக்கே நிகழ்ந்ததை நாமறிவோமே (அப் 12:21-23). தேவன்மீதுள்ள பயபக்தியால் ஊழியர் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பார்களென்றால், அதே மனப்பான்மையைச் சபையாரும் பெற்று, ''கர்த்தருக்கேற்ற **பயத்துடன்''** வளர்ந்து பெருகுவர் (அப் 9:31). ''தலையிலிருந்துதானே'' நறுமணத் தைலம் ஆடைகளில் வழியும்? (சங் 133:2). பிரிய பிரசங்க நண்பர்களே, ''வெகு **மனத்தாழ்மையுடனும்** மிகுந்த **கண்ணீருடனும்** கர்த்தரைச் சேவிக்கிறோம்'' என்று நமது ஊழியத்தின் எந்தக் காலக்கட்டத்திலும் நம்மால் சொல்ல முடிய வேண்டும் (அப் 20:19).

5. தலைமைத்துவம்

தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை நமதாண்டவர் தமது சீடருக்குக் கச்சிதமாய் மாற்கு 10:43,44இல் சொல்லிக்கொடுத்தார்: ''உங்களுக்குள் பெரியவனாய் இருக்க விரும்புகிறவன் உங்களது *தொண்டனாய்* இருக்கட்டும். உங்களுள் முதன்மையாய் இருக்க விரும்புகிறவன் அனைவருக்கும் *பணி யாளனாய்* இருக்கட்டும்.'' வெளியுலகத் தலைமைத்துவப் பாணிக்கு எதிரிடையாய் இப்படிச் சொன்னார் (வச 42). ''தொண்டன்'' அல்லது ''பணியாளன்'' அல்லது ''அடிமை'' என்பவன் அவனது **பயபக்தி யினாலேயே** அறியப்படுவான். இல்லத்தரசன் அல்லது இல்லத்தரசிக்கு முன்பாக ஒரு வேலைக்காரனோ ஓர் அடிமையோ எப்படி நிற்பான் என்று நாமறிவோமே! இந்தப் பண்பு இல்லாது நமக்கு எவ்வளவு படிப்பு இருந்தாலும் அது ஒரு காசும் பெறாது. Any qualification without this quality is waste! அடிமைப்பழக்கம் நிலவி வந்த காலத்தில் ''வேலைக்காரர்'' மற்றும் ''அடிமைகள்'' என்ற சொற்கள் வழக்கத்திலிருந்தன. எனவேதான், அதிகாரிகளும் அடிமைகளும் ஒருவரோடொருவர் பண்புடனும் பணிவுடனும் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று பவுல் அறிவுறுத்தினார். அவர் எழுதியது: ''வேலைக்காரரே, உங்கள் தலைவர்களுக்குப் **பயத்துடனும், நடுக்கத்துடனும்** கீழ்ப்படியுங்கள் ... தலைவர்களே, உங்களுக்கும் தலைவரானவர் விண்ணகத்தில் இருக்கிறார் என்பதை நினைவிற்கொண்டு மிரட்டல்களை விட்டுவிடுங் கள்'' (எபே 6:5,9). தனது இறுதி வார்த்தைகளில் தாவீது சொன்னது: ''மானிடரை ஆளுபவன் நீதியோ டும் **தெய்வ பயத்தோடும்** ஆளவேண்டும்'' (2 சாமு 23:3ஆ). ஒருவருக்கொருவர் பணிந்து நடப்பது திருவிவிலியக் கிறிஸ்தவத்திற்கே உரியது (எபே 5:21). தலைவர்கள் தங்களுக்கடியில் பணியாற்றுகிறவர் களைத் தங்களிலும் உயர்வாகக் கருதவேண்டும்; அப்படியே அடுத்தவர்களும் நடந்துகொள்ளவேண்டும் (பிலி 2:3). தனது உடன் ஊழியன் தீத்துவைக் கொரிந்து விசுவாசிகள் **''பயத்துடனும் நடுக்கத்துட னும்''** ஏற்றுக்கொண்டதைப் பவுலடியார் அகமகிழ்ந்து பாராட்டினார் (2 கொரி 7:15).

அக்காலத்து அரசர்கள் தேவனுக்குப் **''பயந்து,''** தங்களது குடிமக்களுக்குமேல் அகந்தையுடன் தங்கள் இருதயத்தை உயர்த்தாதிருப்பதற்காக, இறைத் தத்துவங்களைக் கற்றுக்கொள்ளும்படி, தவறாது தேவனுடைய புத்தகத்தை வாசித்து வரும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டார்கள் (உபா 17:18-20). யூதாவிலுள்ள ஒவ்வொரு நகருக்கும் நீதிபதிகளை மன்னன் யோசபாத் நியமித்தார் (2 நாளா 19:5). அவர்களுக்கு அவர் சொன்ன முதல் காரியம்: நீங்கள் செய்யும் காரியங்கள் அனைத்திலும் ''கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற **பயம்** உங்களிடம் இருக்கட்டும்'' (வச 7). ''நீங்கள் கர்த்தருக்குப் **பயந்து,** உண்மையோடும் உத்தம இருத யத்தோடும் நடந்து செயல்படுங்கள்'' என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார் (வச 9). ஒருவருக்கொரு வர் மதிப்புடனும் பணிவுடனும் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற தத்துவத்தை அடகு வைத்துவிட்டதே சபைகளிலும் சங்கங்களிலுமுள்ள தலைமைத்துவப் பிரச்னைகளுக்கு முக்கிய காரணம். நிறுவனங்களின் அமைப்பை மாற்றிப் பயனில்லை; இருதயம் மாறவேண்டும். லூக்கா 18இல் நாம் சந்திக்கிற அநீதியுள்ள நீதிபதி ''தேவனுக்குப் **பயப்படாதவன்,''** அதே வேளையில் ''மனிதரையும் **மதியாதவன்''** (வச 4). கிறிஸ்தவ வட்டாரங்களில் நமது தலைவர்களில் பெரும்பாலானோர் இவனைப் போன்றவர்கள்தான். தந்தையுள்ளமும் தாய்ப்பாசமும் கொண்ட தலைவர்களே அதிகாரத் தோரணை நிறைந்தவர்களைவிட அதிகம் சாதிப்பர் (1 தெச 2:7,11). நட்புள்ளம் கொண்ட தலைவர்கள் மறைந்துவருகின்றனர் (யோ 15:15).

-- 11

எருசலேமின் ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதில் எஸ்றா ஐயாவும், அதன் மதில்களைத் திரும்பக் கட்டுவதில் நெகேமியா ஐயாவும் தலைவர்களாய்ச் செயலாற்றினர். இவ்விரு சீர்திருத்தச் செம்மல்களின் புத்தகங்கள் தலைமைத்துவம் குறித்து நமக்குத் தரும் படிப்பினைகள் காலத்தால் அழியாதவை. திருவசனத் தியானம் என்ற நமது மூன்றாம் குறிப்பில் எஸ்றா அவர்களைக் கவனித்தோம். அடுத்து, தன்னலமின்மையைத் தனது குணமாய்க் கொண்ட நெகேமியா அவர்களைச் சந்திக்கிறோம். இவருக்கு முந்தி இருந்த ஆளுநர்கள் மக்கள்மீது தாங்க முடியாத பளு சுமத்தி, அவர்களிடமிருந்து பொருளையும் பணத்தையும் பறித்தார்கள். மக்கள் அந்த நுகத்தினால் அழுந்திக்கொண்டிருந்தனர். நெகேமியாவோ முற்றிலும் வித்தியாசமாய்ச் செயல்பட்டார். **''தேவனுக்குப் பயந்ததாலேயே''** முந்தைய அதிகாரிகள்போல் அவர் நடந்துகொள்ளவில்லை என்று அறிக்கையிட்டார் (நெகே 5:15). பிரியமான எஸ்றாவையும் நெகேமியாவையும் நமது தலைவர்கள் காப்பியடித்தால், நமது சபைகளுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் எவ்வளவு விமோசனம் கிடைக்கும்! மூச்சடைக்கும் நமது சூழலில் இத்தென்றல் வீசாதா? தலைவர்களை அகந்தையும் அசட்டையும் ஆட்கொள்ளும்போது, அவர்கள் எப்படியாவது மனந்திரும்பிவிடவேண்டுமென்று ஆண்டவர் பொறுமையாய்ப் போதுமான தருணம் கொடுக்கிறார். அவர்கள் திருந்தாவிட்டால் அவர்கள் பிடித்திருக்கும் செங்கோலைப் பிடுங்கி அதைக்கொண்டே அவர்கள் தலையில் செம அடி கொடுப்பார் (ஏசா 3:16,17). அவர்களுக்குப் புத்தி தெளிந்ததும், மன்னன் எசேக்கியாவுக்குச் செய்ததுபோல் அவர்களுக்குத் தலைமைத்துவ ஆண்டுகளைக் கூட்டிக்கொடுப்பார் (ஏசா 38). இவ்வனுபவத்தைத் தொடர்ந்து எசேக்கியா அறிக்கையிட்டதைக் கேளுங்கள்: ''என் வாழ்வின் ஆண்டுகளிலெல்லாம் எனது ஆத்துமாவின் கசப்பை நினைத்து **(மென்மையாய்)** நடந்துகொள்வேன்'' (வச 15). ஆங்கில வேதாகமத்தில், “I will walk softly” என்றிருக்கிறது. பெருமை அகன்றது, மென்மை வந்தது! தலைவர்களாயிருக்கும் நாம் யாவரும் இப்பொழுதே எடுக்கவேண்டிய தீர்மானம்: ''பெருமையையும் அகந்தையையும் நான் வெறுத்தொழிப்பேன்'' (நீதி 8:13). மக்களை நடத்திச்செல்ல எழுந்திருக்குமுன் தேவனுக்குமுன் விழுந்து கிடப்போம். வேறுவழியில்லை. ஏறவேண்டுமானால் இறங்கவேண்டும்! எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயர்த்தப்படுமுன் நமதாண்டவர் எல்லாருக்கும் கீழாகத் தம்மைத் தாழ்த்தினார் (பிலி 2:5-9).

முடிவுரை

நாம் நடுங்கும் கிறிஸ்தவர்களாக வாழவேண்டிய பகுதிகள் இன்னும் பலவுண்டு; அவை இச்செய்திக் கட்டுரையில் இடம் பெறவில்லை. நாம் எப்பொழுதும் தக்க வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது இவ்வித நொறுங்குண்ட நிலையையே (சங் 51:17). நமது வாழ்க்கைப் பயணம் முழுவதும் **''பயத்துடன்''** நடந்துகொள்ளும்படி அப்போஸ்தலன் பேதுரு நமக்குப் போதிக்கிறார் (1 பேது 1:17). இதனை ஆமோதிப்பதுபோன்று மன்னன் சாலொமோன் என்றோ எழுதி வைத்ததைக் கவனியுங்கள்: ''தேவனுக்கு **அஞ்சி** அவருக்குமுன் **பயந்திருப்பவர்களே** நன்றாயிருப்பார்கள் என்று அறிந்திருக்கிறேன்'' (பிர 8:12ஆ). ''கர்த்தருக்குப் **பயப்படுதல்** வாழ்நாட்களைக் கூட்டும்'' (நீதி 10:27). இது வாழ்க்கையானது ''எவ்வளவு'' நீடிக்கும் என்பதல்ல, ''எப்படி'' இருக்கும் என்பதையே குறிக்கும் (வச 28அ). நம்மோடுள்ள தேவனது இடைபாடுகள் அனைத்தும் நாம் அவரைப்போல் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாய் மாறவேண்டும் என்ற இறுதியான இலக்கை நோக்கியவையே. நாம் **''தெய்வ பயத்துடன்''** நடந்துகொண்டால்தான் பரிசுத்தத்தில் பூரணமாகுவதற்கு நமது பங்கை நாம் நிறைவேற்ற முடியும் (2 கொரி 7:1). தேவனுக்குப் **''பயந்திருக்கிறவர்களுக்கென்று''** விண்ணக வளாகங்களில் ஞாபகப் புத்தகம் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது (மல் 3:16ஆ). கிறிஸ்து தமது மறுவருகையின்போது, தமது நாமத்திற்குப் **''பயப்படுகிறவர்கள்''** மீது நீதியின் உதய சூரியனாய்ப் பிரகாசிப்பார்! (4:2).

R. Stanley, 13 Church Colony, Vellore 632 006, India
Tel: 00 91 98437 07600, 98430 11943 (WhatsApp)
<stanleyonbible@hotmail.com> <evangelinestanley1@gmail.com>
www.StanleyOnBible.com   YouTube: StanleyOnBible